

EDITURA PARALELA 45

*Cercul de lectură și
scriere creativă*

Editor: Călin Vlasic

Redactor: Ioan Es. Pop
Tehnoredactare: Gabriela Chircea
Coperta colecției: Ionuț Broștianu
Prepress: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VIGAN, DELPHINE de

Prințesă și cerșetoare / Delphine de Vigan; trad. de Ianina Marinescu.
- Pitești: Paralela 45, 2013

ISBN 978-973-47-1718-7

I. Marinescu, Ianina (trad.)

821.133.1-31=135.1

Delphine de Vigan
No et moi

Copyright © Éditions Jean-Claude Lattès, 2007

Copyright © Editura Paralela 45, 2013, pentru prezenta ediție
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate
intelectuală.

Delphine de Vigan

PRINȚESĂ ȘI
CERȘETOARE

*Traducere din limba franceză:
Ianina Marinescu*

PARALELA 45

— **D**omnișoară Bertignac, nu vă văd numele pe lista cu prezentări.

Domnul Marin mă observă de departe, cu o sprânceană ridicată și mâinile pe catedră. Ca atunci când încerci să vezi în ce ape te scalzi. Speram într-o amânare, eram prinsă în flagrant delict. Douăzeci și cinci de perechi de ochi întorși către mine îmi așteptau răspunsul. *Creierul* prins pe picior greșit. Axelle Vernoux și Léa Germain pufnesc în tăcere la adăpostul mâinilor și zeci de brățări le zdrăngănesc de plăcere la încheietură. Dacă aș putea să intru în pământ la o sută de kilometri adâncime, lângă litosferă, ce bine ar fi! Am oroare de prezentări, am oroare să vorbesc în fața clasei, simt că mi se deschide o falie seismică sub picioare, dar nimic nu se mișcă, nimic nu se prăbușește. Aș prefera să pic acolo ca secerată, într-o clipă, să cad deodată de la mică înălțime, cu tălpile de la Converse și răsfirate în sus și cu brațele larg deschise, iar domnul Marin ar scrie cu creta pe tablă: „Aici odihnește Lou Bertignac, cea mai bună elevă din clasă, antisocială și mută“.

- ...Urma să mă înscriu.
- Foarte bine. Ce temă ați ales?
- Despre cei fără adăpost.
- E cam general, puteți fi mai precisă?

— **D**omnule Muller, ridicați-vă și numărați până la 10.

În dimineața asta Lucas e varză, se vede după ochii lui mici, părul nepieptănat, aerul absent. Oftează ostentativ, se ridică în reluare și începe să numere.

— Unu, doi, trei...

— STOP! Asta e nota dvs., domnule Muller: trei. Știați de două săptămâni că aveți temă. Media dvs. pe trimestrul al doilea e 5,5. O să-i cer doamnei director adjunct să vă suspende trei zile. Dacă aveți de gând să repetați clasa pentru a treia oară, vă aflați pe drumul cel bun. Sunteți liber.

Lucas își strânge lucrurile. Pentru prima dată, arată umilit. Nu protestează, nu dă cu nimic pe jos, iar înainte de a ieși din clasă se întoarce spre mine și parcă-mi spune din ochi „Ajută-mă“ sau „Nu mă lăsa“. Dar eu stau mândră în bancă, cu spatele drept și capul sus, concentrată ca la *Știi și câștigi*. Dacă aș fi fost dotată cu o funcție de *blocare automată a ușilor*, ce bine era!

O să se ducă la petrecere la Léa. Am încercat să-mi imaginez scena cu mine acolo. Am încercat să mă văd în mijlocul petrecerii, cu spoturile de lumini, muzica și cei din clasa a XII-a. Am încercat să găsesc imagini cât mai autentice, eu dansând printre alții, eu cu paharul în mână stând de vorbă cu Axelle, eu pe canapea gata să izbucnesc în râs. Dar nu mi-a ieșit. Pur și simplu nu

J-am recunoscut imediat vocea la telefon. Era zece dimineața și m-a implorat să vin. A repetat de mai multe ori „Te rog“. Trebuia să plece. Mama lui Lucas aflase ceva și urma să vină, să verifice, trebuia să merg acum. Simțea că nu poate să se descurce de una singură. Mi-a repetat asta de mai multe ori: „N-o să pot de una singură“.

Venise momentul de care ne temuserăm atât. Momentul în care No era din nou obligată să-și facă bagajele. Era zece dimineața și legătura se rupsese, iar locul unde se rupsese era acolo, era vizibil. Era zece dimineața și urma să plec, să plec cu No. Am căutat în șifonier rucsacul pe care-l folosesc în vacanță și l-am deschis pe pat. Am băgat în el câteva haine, mi-am luat periuța și pasta de dinți și le-am pus în trusa de toaletă, alături de câteva dischete demachiante roz și de o loțiune tonică pe care mi-o cumpărase mama. Simțeam o greutate în piept când respiram.

Ai mei plecaseră de dimineață devreme la piață. Urma să plec fără să-i mai văd, urma să plec ca o hoață. Simțeam un nod în gât. Urma să plec pentru că nu exista altă soluție, pentru că nu puteam s-o las baltă pe No, s-o abandonez. Mi-am făcut patul, am întins bine cearcaful și am netezit pilota, am înfoiat perna. Mi-am împăturit cămașa de noapte și am pus-o în rucsac, deasupra. În bucătărie am găsit câteva prăjituri ambalate, le-am luat și pe alea, împreună cu o rolă de hârtie-prosop. Apoi am luat o foaie de hârtie și stiloul, în căutarea cuvintelor care să se potrivească, adecvate: „Nu vă speriați, nu chemați

Domnul Marin și-a încheiat ora și am luat notițe fără să scăpăm un cuvânt, chiar dacă e ultima zi de școală. A terminat cu un sfert de oră înainte de a se suna, ca să avem timp să facem ordine în clasă: să dăm jos afișele de pe pereți, să rulăm hărțile și graficele cu grijă. În timpul vacanței, sala de clasă va fi zugrăvită. Anul viitor, Lucas o să se ducă la mama lui la Neuilly. Vor vinde apartamentul de aici. Anul viitor, o să mă duc la marea aniversare a lui Léa Germain, m-a făcut să-i promit de față cu martori. Anul viitor, domnul Marin nu va mai fi aici, va ieși la pensie. Pare cam trist, chiar dacă se plânge că nivelul școlar scade de la an la an, că e din ce în ce mai rău și că preferă să se oprească înainte să ajungă să facă ore cu niște oi.

Mă uit pe fereastră la cerul limpede. Suntem oare atât de mici, atât de infinit de mici, încât nu putem face nimic?

Ieșim din clasă. Elevii îl salută cu căldură: „La revedere, domnule Marin, succes pe mai departe, vacanță plăcută, să vă odihniți“. Când să ies pe ușă, mă abordează:

- Domnișoară Bertignac?
- Da.
- Aș vrea să vă ofer ceva.

Mă apropiu de catedră. Îmi întinde o carte veche, îmbrăcată în hârtie de împachetat. O iau și o deschid la